

Det vilde ridt - til åbningen af Parforcejagtudstillingen på Jagt og Skovbrugsmuseet 2015

Af David Carsten Pedersen

Lyden af dundrende hove og gjaldende horn fylder skoven. Over dig lukker de gyldne trækroner sig og langt væk kan du høre hundenes glammen. Du kender dem. De leder dig til sejr.

Dette er ikke dit første vilde ridt. Du ansporer din hest og glider sammen med den i en rasende fart. Herude er der Ingen hofsnoge eller politiske rævekager. Ingen pøbel der bukker og skraber. Herude, langt fra stanken af byen, dine elskerinder og din pudrede dronning, er du fri til at være den du er inderst inde: en krigerkonge.

Af de lange alléer kan du allerede se skovsøen, hvor hundene kæmper med den store hjort. Det store dyr er træt efter den lange jagt. Alt i skoven ved, at jagten er ved at nå sit klimaks.

Hele dit jagtselskab har arbejdet på dette øjeblik, med en dedikation du ellers kun ser på slagmarken. Scenen er sat - nu mangler de bare at DU, at jagtens herre, bestiger den og leverer den store finale.

Du stiger af hesten. Hjorten ligger træt i sølet. Men den kæmper stadig.

Dine mænd prøver at holde dig tilbage. Men du VIL vise, at du stadig er den mand du ved du er. Deres leder. Deres konge. Intet kan holde dig tilbage.

Vandet er koldt da du går ud i det, og bevæger dig ind mod dyret fra enden. Lugten af adrenalin og brunst står skarpt i dine næsebor.

Hundene hænger i hjortens ører. Deres gøen er øredøvende. Den mange hundrede kilo tunge krop gisper efter vejret, mens den træt kaster sin krone rundt for at fange et af de stædige dyr. Den er færdig. Men du er klar.

Hirschfængereren er trukket. Blikket er stålsat. Med din ene hånd får du fat i geviret, og med den anden driver du kniven dybt ind i siden på hjorten, lige bag forbenet.

Skindet gir sig først ikke. Men så går der hul, og da stålet forsvinder ind til parérpladen, trækker hele hjortens krop sig sammen.

Det varme blod pumper ud over din hånd, da du trækker kniven fri så den kan forbløde. Det bobler fra såret og lyder som en blæsebælg, der hvor kniven har punkteret begge lunger.

Sejrrigt slipper du dit tag, og vender du dig, for at gå tilbage mod dine undersåtter, der, med bøjede hoveder, venter ved søens bred.

Du bader i deres andagt. Selv dine adelsmænd slår blikket ned. Dette er den du er. En konge af Guds nåde, der kun følger sin egen vilje, med magten over livet og døden.

Et lyn af smerte går igennem dit lår. I en sidste krampetrækning har hjorten sparket bagud og ramt dig med al den styrke, som det mægtige dyr har tilbage. Med et ynkeligt skrig falder du forover og møder det beskidte vand med et plask. Smagen af mudder, hundelort og brunsthjort fylder din mund og dine næsebor. Din lange kniv har du tabt i mudderet. Dit ben føles som om, det brænder indefra. Du kan ikke komme op.

Stærke hænder tager dig under armene, får dig på benene, og bærer dig ud af den lille sø. Bag dig bløder den majestætiske kronhjort ud i det mudrede vand. Hele jagtselskabet holder masken. Men skaden er sket. Alle har set kongen falde. Enevældet er aldrig stærkere end dens kransekagefigur.

Kun de sultne hunde står og glammer. De kan alle lugte blodet.